

De N.V. OVERZETBOOT werd *nota bene* voordien bestuurd door de heer Willem Op De Beeck, een voor appellant ook niet onbekende persoon: zowel appellant als Willem Op De Beeck werden door de correctionele rechtbank te Antwerpen, en nadien, in 2005, door het Hof van Beroep van Antwerpen, veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen (met bijhorend beroepsverbod, **stuk 45**) voor ernstige misbruiken op de vennootschapswetgeving, waaronder het organiseren van sterfhuisconstructies (die per definitie frauduleus en strafrechtelijk beteugeld zijn!).

Laat dat nu net de specialiteit zijn waarvoor appellant, ondanks zijn veelvuldige veroordelingen, nog steeds zijn diensten van adviseur verkoopt (via "ADOPONT" in oprichting)!

Samengevat kan men stellen dat alle vennootschappen die door appellant en zijn Nederlandse kompaan Eric Van Der Ven, één grote structuur betreft en qua aandeelhouderschap één pot nat uitmaakt met appellant, dit alles enkel met de bedoeling om de activiteiten van appellant als sterfhuiscounselant in België en binnen RES mogelijk te kunnen maken en om de weigering tot het RES-lidmaatschap te omzeilen.

Alle documenten m.b.t. de oprichting van de maatschap ADOPONT worden ondertekend door Paul Van Der Es zelfs, soms in persoonlijke hoedanigheid, dan weer in hoedanigheid van Eric van Der Ven, bestuurder van KRUISPUNT BV (**stuk 51**).

Op de pleitzitting voor dit Hof werd de heer Van Der Ven door appellant opgetrommeld om zijn "handtekening te plaatsen" op het oprichtingsdocument.

Het is nochtans duidelijk dat dhr. Van Der Ven zelf helemaal niet op de hoogte is van de activiteiten van "De Commerciële maatschap ADOPONT"

Het voorgaande toont opnieuw aan dat de VVZRL ADOPONT en de betrokkenheid van dhr. E. VAN DER VEN als bestuurder" het reinste schoolvoorbeeld van veinzing en valsheid in geschrifte inhoudt.

Gelet op zijn rijk gevuld strafblad, deinst appellant sowieso voor niets meer terug.

Appellant lapt stelselmatig, al tientallen jaren lang, alle regels aan zijn laars.

Regels die zijn malafide praktijken zouden verhinderen, probeert hij via (totaal nutteloze en transparante) structuren te omzeilen. Noch concludante noch de rechtbank kunnen dan ook gehouden zijn om acht te hebben met de vennootschapsstructuren (al dan niet met rechtspersoonlijkheid) die appellant gebruikt. Deze moeten als volledig transparant worden aanzien.

7. De oprichting van de VVZRL "De Commerciële Maatschap Adopont" in de loop van de beroepsprocedure heeft hoe dan ook geen enkele impact hebben op de persoonlijke gehoudenheid van appellant tot de bepalingen van de aangevochten beschikking.

In zijn arrest van 14 september 2000¹ heeft het Hof van Cassatie trouwens uitdrukkelijk bepaald dat de bepalingen van art. 60 W. Venn. zich uitstrekken zowel tot de rechten en de verplichtingen die door de promotor werden aangegaan, maar dat de bepalingen van dit artikel niet opschortend werken zodat de promotor onmiddellijk en persoonlijk gebonden is.

De aangevochten beslissing is dus volledig rechtsgeldig.

8. In zijn redenering dat “al zijn handelingen, zelfs degene die inbreuk maakten op het WER, door ADOPONT werden overgenomen”, vergeet appellant voorts dat art. 60 W.Venn. betrekking heeft op verbintenissen (lees dus “overeenkomsten”) die, namens de promotor van de vennootschap in oprichting, worden gesteld ter uitvoering van het maatschappelijk doel van de toekomstig op te richten rechtspersoon.

Dit maatschappelijk doel, of *in casu* het vennootschapscontract tussen de maten, moet per definitie geoorloofd zijn en kan niet strijdig zijn met bepalingen van openbare orde of van dwingend recht.

Appellant werd veroordeeld voor talrijke inbreuken op het Wetboek Economisch recht. Hij betwist deze inbreuken zelfs niet te hebben begaan!

Deze bepalingen zijn per definitie van dwingend recht. Bewijs hiervan is dat zij, in hoofdstuk titel 3 van Boek XV van het WER beteugeld worden met geldboetes en mogelijks zelfs met gevangenisstraffen. Concluanten benadrukken dat er voor de inbreuken waarvan appellant zich schuldig heeft gemaakt, welke thans onbetwistbaar erkend worden, eveneens strafklacht met burgerlijke partijstelling werd neergelegd voor de onderzoeksrechter van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

Zodoende kan appellant deze feiten nooit “voor rekening van de op te richten vennootschap hebben gepleegd” en kunnen deze feiten nooit onder het maatschappelijk doel van de op te richten vennootschap vallen.

Het is materieel en juridisch onmogelijk om te ontsnappen aan een enige strafrechtelijke verantwoordelijkheid en toerekenbaarheid door het later oprichten van een vennootschap.

In dien het hoger beroep van appellant alsnog ontvankelijk wordt verklaard, volgt uit het voorgaande dat dit hoger beroep manifest ongegrond is.

9. De eerste rechter heeft bovendien terecht opgemerkt dat appellant sommige ongeoorloofde correspondenties wel, andere niet verstuurde “in naam en voor rekening van ADOPONT in oprichting”.

¹ Cass. (1e k.) AR C.98.0311.F, 14 september 2000 (Noël / Bohy)), www.cass.be

Het is inderdaad zo dat appellant begin maart 2017 een reeks "SPAM" mails verstuurde aan RES leden zonder vermelding van zijn hoedanigheid van "promotor van ADOPONT" in oprichting (stukken 20 en 21), met als enige verwijzing in de handtekening van deze mails "*Paul Van Der ES – sterfhuisconsulent*".

Het is dus bewezen dat appellant hoe dan ook inbreuken heeft gepleegd volledig in eigen naam, zodat alleen al om deze reden het hoger beroep volledig ongegrond moet worden verklaard en appellant tot de kosten van beide gedingen moet worden veroordeeld.

C. Over de ontvankelijkheid van de oorspronkelijke vorderingen van conluante.

1. Tijdens de pleitzitting van 18.09.2017 werd door dit Hof ambtshalve opgemerkt dat de aangevochten beschikking een incoherentie bevat.

Meer bepaald werd gewezen op het feit dat de eerste rechter in voornoemde beschikking tot het besluit komt dat er geen inbreuk is op art. III.17 en dat conluanten niet aantonen dat de heer Van Der Es zelf, in eigen naam, als handelaar heeft gehandeld, terwijl de inbreuken krachtens verschillende bepalingen van het W.E.R. wel degelijk bewezen zijn en er grond bestaat om een stakingsbevel op te leggen.

De opmerking van dit Hof is uiteraard terecht. De eerste rechter is niet ver genoeg gegaan in zijn analyse van de gestelde daden (het gaat in casu om onrechtmatige reclame, die per definitie geen verbintenis uitmaakt die later door de opgerichte rechtspersoon kan worden overgenomen). Dit heeft als gevolg dat deze onrechtmatige daden en deze verboden praktijken

Hierdoor besloot de eerste rechter ten onrechte dat appellant niet zelf en in eigen naam dreef, terwijl anderzijds, iets verder in de bestreden beslissing, tot de conclusie wordt gekomen dat "*eiseressen terecht stellen dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op artikelen VI.100,4 ° WER, VI.104 WE, VI.105,1 ° en 2° WER en XII.13 WER*".

2. Vooreerst benadrukken conluanten nogmaals dat de ontvankelijkheid van een vordering moet worden beoordeeld op het moment van haar inleiding (zie hierboven, B.5).

Bij de betekening van de inleidende dagvaarding, bestond de VVZRL "De Commerciële maatschap ADOPONT" niet.

Er was noch een getekende overeenkomst, noch enige publicatie in het B.S., laat staan KBO nummer. In dit verband stelde de eerste rechter dan ook terecht dat conluanten niemand anders dan appellant konden dagvaarden.